

Panium – Tízes szám

A nemzetek felemelkedése és bukása: a 144 000 elpecsételése és Dániel 11:10–16 rejtett prófétai történelme

Jeff Pippenger

2025-04-16

A tizenegyedik és tizenkettedik versek témája a déli király felemelkedése és bukása, miként a második versben a végső elnökben megjelenített Egyesült Államok végső felemelkedése és bukása is, mint a sárkány hatalmának végső földi képviselője; valamint az Egyesült Nemzetek Szervezetének végső felemelkedése és bukása, amelyet a harmadik és negyedik versek ábrázolnak. Az ötödik verstől a kilencedikig terjedő szakasz a pápai hatalom történetét jelképezi 538-tól 1798-ig. 538 a pápai hatalom felhatalmazásának kezdete, 1798 a pápaság halálos sebesülését jelöli, ennél fogva az ötödik verstől a kilencedikig terjedő versek a fenevad végső felemelkedését és bukását ábrázolják. A tizedik vers 1989-et jelöli a déli király bukásaként, amint azt az egykori Szovjetunió képviseli.

„Minden nemzetnek, amely megjelent a cselekvés színpadán, megengedettett, hogy elfoglalja helyét a földön, hogy meglátsszék, vajon betölti-e »az Örökös és a Szent« szándékát. A prófécia nyomon követte a világ nagy birodalmainak felemelkedését és bukását — Babilonét, Médó-Perzsiát, Görögországot és Rómát. Mindegyikkel, miként a kisebb hatalmú nemzetekkel is, a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek megvolt a próbaideje, mindegyik elbukott, dicsősége elhalványult, hatalma eltávozott, és helyét más foglalta el...”

„A nemzetek felemelkedéséből és bukásából, amint azt a Szentírás lapjai világosan feltárják, meg kell tanulniuk, mily értéktelen a pusztán külső és világi dicsőség. Babilon, minden hatalmával és pompájával együtt, amelyhez foghatót világunk azóta sem látott, — hatalom és pompa, amely az akkori emberek szemében oly szilárdnak és maradandónak tűnt, — milyen teljesen elmúlt! Mint „a fű virága”, elenyészett. Így vész el mindaz, aminek nem Isten az alapja. Egyedül az maradhat fenn, ami az Ő szándékával forrt egybe, és az Ő jellemét fejezi ki. Az Ő elvei az egyedül rendíthetetlen valóságok, amelyeket világunk ismer.” Nevelés, 177, 184.

A tizenegyedik és tizenkettedik versek a dél királyának végső felemelkedését és bukását azonosítják, amint azt Oroszország képviseli. A tizenharmadiktól a tizenötödik versekig az Egyesült Államok végső felemelkedését és bukását azonosítják. A tizenegyedik fejezet teljes prófétai elbeszélése a királyságok felemelkedésének és bukásának szerkezetére épül. A prófécia tanulmányozójának tekintetbe kell vennie ezt aényt, ha egyáltalán lehetősége van arra, hogy helyesen hasogassa a tizenegyedik fejezet prófétai üzenetét.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének alapvető nézőpontja az, hogy királyságok felemelkedésének és bukásának ismétlődő szemléltetéseiből áll. Amikor White testvér ezt írta: „Így pusztult el a méd-perzsa birodalom, valamint Görögország és Róma királyságai”, akkor „Görögországot” a sárkánnyal, „Rómát” a fenevaddal, a „Méd-Perzsiát” pedig a hamis prófétával azonosítja. A végső földi királyság végső felemelkedését és bukását jelöli meg, amely a

sárkányból, a fenevadból és a hamis prófétából áll, s amelyek a vasárnaptörvénynél kezdik meg felemelkedésüket, és a világot Armageddonhoz vezetik a Jelenések 16:12–21 beteljesedéseként. Isten népét „a nemzetek felemelkedéséhez és bukásához, amint az a Szentírás lapjain világosan feltárul” irányítja mint olyan nézőponthoz, amelyet alkalmazni kell annak érdekében, „hogyan megtanulják, milyen értéktelen a pusztán külsődleges és világi dicsőség.”

Azért kell „megtanulnunk, milyen értéktelen a pusztán külső és világi dicsőség”, hogy még világosabban megértsük: minden elpusztul, „aminek nem Isten az alapja”. Ezért élet-halál kérdése, hogy Isten-e az alapunk, vagy sem. A gondolatmenet kibontakozásának ezen a pontján White testvér ezután meghatározza, mit jelent Istent alapunkká tenni, amikor ezt mondja: „Csak az maradhat meg, ami az Ő szándékával van összekötve, és az Ő jellemét fejezi ki.” Éppen az imént magyarázta el, hogy minden elpusztul, ami nem Isten alapjára épül, és hogy annak, ami az alapra épül, kettős ismertetőjegye van: egyrészt „az Ő szándékával van összekötve”, másrészt „az Ő jellemét fejezi ki”. Az Ő jelleme az Ő alapja.

Majd a bekezdés zárómondatában kijelenti, hogy „Az Ő elvei az egyetlen rendíthetetlen dolgok, amelyeket a mi világunk ismer.” Isten jelleme az Ő elvei, és az Ő elvei fejezik ki az Ő jellemét. Élet-halál kérdése, miként viszonyul az emberiség Istenhez mint minden dolgok alapjához. Azt állítom, hogy Dániel tizenegyedik fejezetének alapvető szerkezete a királyságok felemelkedéséről és bukásáról szóló elbeszélésre épül. Van egy szakasz, ahol az ihletés tájékoztat bennünket a tanulmányozás helyes módjáról.

„A történelemnek van olyan tanulmányozása, amely nem elítélendő. A szent történelem egyike volt a próféták iskoláiban tanított tárgyának. A nemzetekkel való bánásmódjának feljegyzésében Jehova lábnyomai rajzolódtak ki. Így ma nekünk is szemlélnünk kell Isten bánásmódját a föld nemzeteivel. A történelemben meg kell látnunk a prófécia beteljesedését, tanulmányoznunk kell a Gondviselés munkálkodását a nagy reformmozgalmakban, és meg kell értenünk az események előrehaladását a nemzetek felsorakozásában a nagy küzdelem végső összecsapására.” A nagy Orvos nyomában, 441.

A történelem megszentelt tanulmányozása úgy azonosítható, mint Isten föld nemzeteivel való bánásmódjának, valamint reformmozgalmainak isteni gondviselés általi vezetésének vizsgálata; így a megszentelt történelem külső és belső vizsgálati vonalat egyaránt magában foglal. A történelemnek Isten prófétai Igéje megerősítésében való alkalmazásának célja az, hogy e prófétai történelmet felhasználva „megértsük az események előrehaladását a nemzeteknek a nagy küzdelem végső összecsapására való felsorakoztatásában”. Sister White előző bekezdése egy igen megvilágosító magyarázatból származott, amely a szent történelem olyan prófétai modelljének felépítése szükségességéről szólt, amely azon az alapvető szerkezeten nyugszik, amelyet a királyságok „felemelkedése és bukása” szemléltet.

„A keresztény szolgálatra való felkészülésként sokan elengedhetetlennek tartják a történelmi és teológiai íráskör széles körű ismeretének megszerzését. Azt feltételezik, hogy ez a tudás segítségükre lesz az evangélium tanításában. Ám az emberek véleményeinek fáradságos tanulmányozása inkább gyengíti szolgálatukat, mintsem erősítené azt. Amikor könyvtárakat látok, tele a történelmi és teológiai tudás súlyos köteteivel, ezt gondolom: Miért költöttök pénzt

arra, ami nem kenyér? János hatodik fejezete többet mond nekünk, mint amennyi az efféle művekben fellelhető. Krisztus ezt mondja: »Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, semmiképpen meg nem éhezik; és aki hisz énbenem, meg nem szomjúhozik soha.« »Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállott alá: ha valaki eszik e kenyérből, él örökké.« »Aki hisz énbenem, örök élete van.« »A beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.« János 6:35, 51, 47, 63.”

A történelemnek van olyan tanulmányozása, amelyet nem szabad elítélni. A próféták iskoláiban a szent történelem az egyik tanulmány volt. A nemzetekkel való bánásmódjának feljegyzésében kirajzolódtak Jehova lábnyomai. Így ma nekünk is szemlélnünk kell Isten bánásmódját a föld nemzeteivel. A történelemben meg kell látnunk a prófécia beteljesedését, tanulmányoznunk kell a Gondviselés működését a nagy reformmozgalmakban, és meg kell értenünk az események előrehaladását a nemzetek felsorakoztatásában a nagy küzdelem végső összecsapására.

„Az efféle tanulmányozás tág, átfogó szemléletet ad az életről. Segít megértenünk valamit annak összefüggéseiből és kölcsönös függéseiből, hogy milyen csodálatos módon kapcsol össze bennünket a társadalom és a nemzetek nagy testvérisége, és hogy milyen nagy mértékben jelent az egyik tag elnyomása és lealacsonyítása veszteséget mindenki számára.

„Ám a történelem, ahogyan azt általában tanulmányozzák, az ember vívmányaival, csatákban aratott győzelmeivel, a hatalom és nagyság elérésében aratott sikereivel foglalkozik. Isten cselekvő jelenlétét az emberek ügyeiben szem elől tévesztik. Kevesen vizsgálják szándékának megvalósulását a nemzetek felemelkedésében és bukásában.

„És a teológia is, nagymértékben, amint tanulmányozzák és tanítják, csupán az emberi találgatások feljegyzése, amely nem tesz egyebet, mint hogy „tudás nélküli szavakkal elhomályosítja a tanácsot”. Túl gyakran e sok könyv felhalmozásának indítéka nem annyira az a vágy, hogy táplálékot nyerjenek az elme és a lélek számára, mint inkább az a becsvágy, hogy megismerkedjenek filozófusokkal és teológusokkal, valamint az a kívánság, hogy a kereszténységet tudós kifejezésekkel és tételekben tárják az emberek elé.”

„Nem minden megírt könyv szolgálhatja a szent élet célját. „Tanuljatok éntőlem” — mondta a Nagy Tanító —, „vegyétek föl magatokra az én igámat”, „tanuljátok meg tőlem a szelídséget és az alázatosságot.” Értelmi gőgötök nem lesz segítségetekre abban, hogy kapcsolatba lépjetek azokkal a lelkekkel, akik az élet kenyérének híján pusztulnak el. E könyvek tanulmányozása közben megengeditek, hogy azok elfoglaltják azoknak a gyakorlati leckéknek a helyét, amelyeket Krisztustól kellene megtanulnotok. E tanulmányozás eredményével a nép nincs táplálva. Annak a kutatásnak, amely annyira kifárasztja az elmét, csak igen csekély része nyújt olyat, ami segíthet valakit abban, hogy a lelkekért végzett munkában eredményes munkás legyen.”

„A Megváltó azért jött, hogy „hirdesse az evangéliumot a szegényeknek”. Lukács 4:18. Tanításában a legegyszerűbb kifejezéseket és a legvilágosabb jelképeket használta. És azt mondja az Írás, hogy „a köznép szívesen hallgatta Őt”. Márk 12:37. Azoknak, akik e mostani időre az Ő munkáját igyekeznek végezni, mélyebb betekintésre van szükségük az általa adott

tanításokba.

„Az élő Isten szavai minden nevelés legmagasabb rendű forrásai. Azoknak, akik a népnek szolgálnak, az élet kenyeréből kell táplálkozniuk. Ez lelki erőt ad nekik; akkor készen állnak majd arra, hogy az emberek minden osztályának szolgáljanak.” The Ministry of Healing, 441–443.

White testvér továbbá kifejti, hogy a történelmi tanulmányok igazi filozófiája annak felismerése, miként nyilvánul meg Isten hatalma a királyok felemelésében és letételében a királyok döntései alapján.

„A nemzetek történelmében Isten Igéjének tanulmányozója szemlélheti az isteni prófécia szó szerinti beteljesedését. Babilon, végül összezúzva és megtörve, elmúlt, mert uralkodói jólétük idején magukat Istentől függetlennek tekintették, és királyságuk dicsőségét emberi teljesítménynek tulajdonították. A médo-perzsa birodalmat a Menny haragja látogatta meg, mert benne Isten törvényét lábbal tiporták. Az Úr félelme nem talált helyet a nép túlnyomó többségének szívében. Gonoszság, káromlás és romlottság uralkodott. Az ezután következő királyságok még alantasabbak és romlottabbak voltak; és az erkölcsi érték mércéjén egyre lejjebb és még lejjebb süllyedtek.”

„A földön minden uralkodó által gyakorolt hatalom a Mennyből adatik; és sikere attól függ, miként használja fel az ekképpen ráruházott hatalmat. Mindegyikhez a mennyei Vigyázó szava szól: „felöveztelek téged, noha nem ismertél engem.” Ézsaiás 45:5. És mindegyik számára életre szóló tanulságként hangzanak azok a szavak, amelyeket hajdan Nabukodonozorhoz intéztek: „Hagyd el bűneidet igazság által, és hamisságaidat a szegények iránt való irgalmassággal; talán meghosszabbodik békességed.” Dániel 4:27.”

„Megérteni e dolgokat — megérteni, hogy „az igazság felmagasztalja a nemzetet”; hogy „a királyi szék igazság által állíttatik meg”, és „irgalmasság által tartatik fenn”; felismerni e princípiumok működését annak hatalma megnyilvánulásában, aki „királyokat mozdit el, és királyokat tesz” — ez annyi, mint megérteni a történelem filozófiáját. Példabeszédek 14:34; 16:12; 20:28; Dániel 2:21.

„Ezt világosan egyedül Isten ígéje tárja elénk. Itt nyilvánvalóvá válik, hogy a nemzetek ereje, miként az egyéneké is, nem azokban a lehetőségekben vagy eszközökben rejlik, amelyek látszólag legyőzhetetlenné teszik őket; nem az általuk kérésként hangoztatott nagyságban található. Mértékét az szabja meg, milyen hűséggel töltik be Isten szándékát.” Prophets and Kings, 501, 502.

A tizenegyedik és tizenkettedik vers témája a déli király felemelkedése és bukása, de ami még fontosabb, e versek jelzik a száznegyvennégyezer elpecsételését, valamint a másodikat ama három próba közül, amelyek a vég idején, 1989-ben kezdődtek, amint azt a tizedik vers ábrázolja.

Ezt a megpecsételést Dániel az oroszlánok vermében, a három hűséges férfi a tüzes kemencében, Dániel és a három hűséges férfi, amint imádkoznak, hogy megértsék Nabukodonozor álmát a második fejezetben szereplő vadállati képmásról, Dániel, amint a kilencedik fejezetben a 3Mózes 26 imádságát imádkozza, a bölcsek, akik megértik a tudás növekedését, Józsué, akinek bűne

eltávolíttatik a Zakariás harmadik fejezetében, Zerubbábel a negyedik fejezetben, József, amint Egyiptomban második uralkodóvá lesz, a tanítványok a felházban tíz napon át a pünkösöd előtt, a milleriták az exeteri táborgyűlésen, Lázár, amint a diadalmas bevonuláskor a menet élén halad, valamint a száznegyvennégyezer a Jelenések hetedik fejezetében által van szemléltetve.

A tizenegyedik vers 2014-ben érkezett el, az ukrainai háború kezdetén, és 2023 júliusában megkezdődött a vizuális próba, amelyben Isten népe „megfehérítettik”. A tizenegyedik fejezet ötödik sora a tizenharmadiktól a tizenötödik versig terjed.

Az ötödik vonal áttekintése

Mert az északi király visszatér, és az előbbinél nagyobb sokaságot állít elő; és bizonyosan eljön bizonyos esztendőök múlva nagy sereggel és nagy gazdagsággal. És azokban az időkben sokan támadnak fel a déli király ellen; a te néped erőszakos fia is felemelik magukat, hogy beteljesítsék a látomást; de elbuknak. Azután eljön az északi király, sáncot emel, és beveszi a legerősebb városokat; és a dél karjai nem állhatnak meg, sem az ő válogatott népe, és nem lesz ereje az ellenállásra. Dániel 11:13–15.

E versek Kr. e. 200-ban teljeseztek be, és a pániumi csatát azonosítják, beleértve a szemben álló királyokat és szövetségeiket; továbbá e versek jelentik a történelemnek azt a pontját is, ahol a pogány Róma először érvényesítette magát Dániel tizenegyedik fejezetének történetében. A versek magukban foglalják a bibliai prófécia hatodik királyságának végső felemelkedését és bukását, de magukban foglalják Krisztusnak a Cézarea Filippibe tett látogatásának bibliai történetét is, ahol Péter a száznegyvennégyezer elpecsételését helyezi el. Ez a történet előképezi a száznegyvennégyezer elpecsételését a tizenkettedik fejezet három próbájából a harmadiknak az elérkezével, amely abból áll, hogy „megtisztíttatnak, megfehérítettnek és megpróbáltatnak”.

Ez a három vers a tizenhatodik vershez vezet, ahol az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnaptörvény van ábrázolva. Amikor az exeteri tábori összejövetel 1844. augusztus 17-én véget ért, a bölcs szüzek hatvanhat nap alatt vitték végig az Éjféli Kiáltás üzenetét az Egyesült Államok keleti partvidékén. Van egy időszak, amikor minden szűz felébred, és az egyik csoportnak nincs olaja, valamint mindaz, amit ez azonosít. Amikor Simon Barjona neve Péterre változott, a száznegyvennégyezer elpecsételése van megjelölve. Attól a ponttól kezdve Jézus tanítani kezdte a tanítványokat a kereszttel kapcsolatos eseményekről.

A kereszttel a kegyelmi idő lezárulásának jelképe, és William Miller, akit Keresztelő János jelképezett, akit viszont Illés jelképezett előre, arra emeltetett fel, hogy bemutassa „a kegyelmi idő lezárulásával kapcsolatos eseményeket”, miként azt Keresztelő János és Illés is tette. János így mondta.

Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan eljönnek az ő keresztségére, így szólt hozzájuk: Viperák fajzata, ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljete az eljövendő harag elől? Máté 3:7.

Illés így mondta.

És Aháb készített egy Aserát; és Aháb még inkább haragra ingerelte az Urat, Izráel Istenét, mint Izráel valamennyi királya, akik őelőtte voltak. Az ő idejében építette meg a bételi Hiél Jerikót: annak alapját elsőszülöttje, Abirám árán vetette meg, és kapuit legifjabb fia, Segub árán állította fel, az Úr szava szerint, amelyet Józsué, Nún fia által szólt. És a tisbita Illés, Gileád lakosai közül, ezt mondta Ahábnak: Él az Úr, Izráel Istene, aki előtt állok, hogy ezekben az esztendőkből sem harmat, sem eső nem lesz, hanem csak az én beszédem szerint. 1Királyok 16:33–17:1.

William Millernek mint modernkori reformátornak a munkájáról szólva White testvérő ezt írta:

„Szükséges volt, hogy az emberek felébredjenek veszedelmük tudatára; hogy felsejessenek, és felkészüljenek a kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos ünnepélyes eseményekre.” A nagy küzdelem, 310.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse „a kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos eseményeket” ábrázolja. Ezek az események a vég idején, 1989-ben feltárattak, és világosan kijelentettek.

„Mégfeszítése előtt a Megváltó megmagyarázta tanítványainak, hogy halálra adják, és feltámad a sírból; és angyalok voltak jelen, hogy szavait az értelemben és a szívben vessék. A tanítványok azonban a római iga alóli ideiglenes szabadulást várták, és nem tudták elviselni annak gondolatát, hogy annak, akiben minden reménységük összpontosult, gyalázatos halált kell szenvednie. Azokat a szavakat, amelyekre emlékezniük kellett volna, száműzték elméjükből; és amikor eljött a megpróbáltatás ideje, felkészületlenül találta őket. Jézus halála éppoly teljesen megsemmisítette reményeiket, mintha előre nem figyelmeztette volna őket. Így a próféciaokban a jövő éppoly világosan tárul fel előttünk, mint ahogyan Krisztus szavai által feltárult a tanítványok előtt. A kegyelemidő lezárulásával és a nyomorúság idejére való előkészület munkájával kapcsolatos események világosan tárulnak elénk. Ám a sokaságok e fontos igazságokat nem értik jobban, mintha soha nem lettek volna kinyilatkoztatva. Sátán lesi az alkalmat, hogy elragadjon minden benyomást, amely őket üdvösségre bölcséssé tehetné, és a nyomorúság ideje felkészületlenül találja majd őket.” A nagy küzdelem, 595.

A Cézarea Filippiben, vagyis Paneaszban — vagyis a tizenharmadik verstől a tizenötödikig terjedő szakaszban — kezdte Krisztus tanítani tanítványait a keresztről, ezzel előképezve az exeteri tábori összejövetel történetét egészen 1844. október 22-éig. A száznegyvennégyezer reformmozgalmának kezdetén „a kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos események” felnyíltak, és a száznegyvennégyezer mozgalmának végén „a kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos események” a negyvenedik vers rejtett történetén belül nyílnak fel.

„Ma, Illés és Keresztelő János lelkületével és erejével, Isten rendelése szerinti hírnökök hívják fel az ítélet alá rendelt világ figyelmét azokra a komoly eseményekre, amelyeknek hamarosan be kell következniük a kegyelemidő lezárulásával és Krisztus Jézusnak mint királyok Királyának és urak Urának megjelenésével kapcsolatban.” Próféták és királyok, 715–716.

A „kegyelemidő lezárulásával kapcsolatos események” azok az események, amelyek a negyvenedik vers rejtett történetében feltárulnak. Zakariás harmadik fejezetében a vizsgálati ítélet

végző jelenetei kerülnek szemléltetésre. Az ihletettség Zakariás bizonyágtételét egybekapcsolja azokéval, akik megpecsételtetnek Ezékiel kilencedik fejezetében.

Isten népe sóhajtozik és kiált az országban elkövetett utálatosságok miatt. Könnyek között figyelmeztetik a gonoszokat arra a veszedelemre, amelybe az isteni törvény lábbal tiprásával sodorják magukat, és kimondhatatlan szomorúsággal alázzák meg magukat az Úr előtt saját vétkeik miatt. A gonoszok gúnyt űznek szomorúságukból, nevetség tárgyává teszik komoly intéseiket, és csúfondárosan gyengeségüknek nevezik azt, amit látnak. Ám Isten népének gyötrelme és megalázkodása félreismerhetetlen bizonyítéka annak, hogy visszanyerik a bűn következtében elveszített erőt és nemes jellemet. Azért ismerik fel oly világosan a bűn mérhetetlen bűnösségét, mert egyre közelebb vonódnak Krisztushoz, és tekintetük az Ő tökéletes tisztaságára szegeződik. Töredelmük és önmegalázásuk Isten szemében végtelenül kedvesebb, mint azoknak az önelégült, kevély lelkülete, akik semmi okát nem látják a siralomnak, megvetik Krisztus alázatosságát, és tökéletességet igényelnek maguknak, miközben áthágnak Isten szent törvényét. A szelídség és a szív alázatossága az erő és a győzelem feltételei. A dicsőség koronája azokra vár, akik meghajolnak a kereszt tövében. Boldogok ezek a sírók, mert megvigasztaltatnak.

A hűséges, imádkozó lelkek úgyszólván Istennel együtt elzárva vannak. Maguk sem tudják, mily biztosan oltalmaztatnak. A Sátántól ösztönözve e világ uralkodói pusztulásukra törnek; de ha megnyílhatna szemük, miként Elizeus szolgájának szeme megnyílt Dótánban, meglátnák Isten angyalait, amint körülöttük táboroznak, és fényességükkel, dicsőségükkel féken tartják a sötétség seregeit.

„Amint Isten népe megalázza lelkét Őelőtte, és a szív tisztaságáért könyörög, kiadatik a parancs: „Vegyétek le róluk a szennyes ruhákat”, és elhangzanak a bátorító szavak: „Ímé, levettem rólad a te álnokságot, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged.” Krisztus igazságának szeplőtelen palástja Isten megpróbált, megkísértett, mégis hűséges gyermekeire kerül. A megvetett maradék dicsőséges öltözetbe öltözik, hogy soha többé be ne szennyezze őket a világ romlottsága. Nevük megmarad az Élet Könyvében, a Bárány könyvében, bejegyezve minden korszak hűségesei közé. Ellenálltak a megtévesztő csalfogásainak; a sárkány ordítása nem tántorította el őket hűségüktől. Most örökre biztonságban vannak a kísértő mesterkedéseitől. Bűneik a bűn szerzőjére háríttatnak. És a maradék nem csupán bocsánatot nyer és elfogadtatik, hanem tisztességben is részesül. „Tiszta süveg” kerül fejükre. Olyanokká lesznek, mint királyok és papok az Isten előtt. Mialatt Sátán vádjait sürgette és e sereg elpusztítására törekedett, szent angyalok, láthatatlanul, ide-oda jártak, és rájuk helyezték az élő Isten pecsétjét. Ezek azok, akik a Bárányal a Sion hegyén állnak, és homlokukra írva viselik az Atya nevét. Az új éneket éneklik a királyiszék előtt, azt az éneket, amelyet senki meg nem tanulhat, csak a száznegyvennégyezer, akik a földről váltattak meg. „Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek emberek közül váltattak meg, zsengeként az Istennek és a Báránynak. És az ő szájukban nem találtatott álnokság: mert feddhetetlenek az Isten királyiszéke előtt.””

„Most teljesedik be maradéktalanul az Angyal ama szava: ‘Hallj meg most, Józsué főpap, te és társaid, akik előtted ülnek; mert csodálatos férfiak ők: mert ímé, előhozom az én szolgámat, a

Csemetét.’ Krisztus kijelentetik mint népe Megváltója és Szabadítója. Most valóban a maradék ‘csodálatos férfiak’, mivel zárándokújuk könnyei és megaláztatása helyet adnak az örömnnek és a tisztességnek Isten és a Bárány jelenlétében. ‘Ama napon az Úr csemetéje ékességes és dicsőséges lesz, és a föld gyümölcse nagyságos és díszes Izráel megszabadultjai számára. És lesz, hogy aki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, mindaz, aki az élők közé beíratott Jeruzsálemben.’” Testimonies, 5. kötet, 474–476.

A Jelenések könyvében szereplő száznegyvennégyezer Ezékiel ama csoportja, akik „megpecsételtetnek”, miközben „sóhajtoznak és kiáltanak” a földön levő utálatosságok miatt. Akkor pecsételtetnek meg, amikor megkapják Krisztus igazságának öltözetét és a díszes süveget, amely Péter „királyi papságát” jelképezi, akik egykor nem Isten népe voltak, most pedig Isten népévé lettek.

Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok; hogy hirdessétek annak dicséreteit, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket: Akik egykor nem voltatok nép, most pedig Isten népe vagytok; akik nem nyertetek irgalmat, most pedig irgalmat nyertetek. Szeretteim, kérlek titeket mint jövevényeket és zárándokokat, tartózkodjatok a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen hadakoznak; magatokat a pogányok között jó magaviselettel forgatván, hogy amiben mint gonosztevőket rágalmaznak titeket, a jó cselekedetekből, amelyeket látnak, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján. 1 Péter 2:9–12.

Most azért, ha valóban engedelmeskedtek az én szómnak, és megtartjátok az én szövetségemet, akkor valamennyi nép közül az én tulajdon népem lesztek; mert enyém az egész föld. És papok királysága lesztek nekem, és szent nemzet. Ezek azok az ígék, amelyeket Izráel fiainak kell mondanod. 2Mózes 19:5, 6.

„E föld történelmének utolsó napjaiban Istennek a parancsolatait megtartó népével kötött szövetsége megújítandó. »És azon a napon szövetséget szerzek számukra a mező vadjaival, az ég madaraival és a földön csúszó-mászó állataival; összetöröm az íjat, a kardot és a hadakozást e földön, és biztonságban fektetem le őket. És eljegyezlek magamnak örökre; igen, eljegyezlek magamnak igazsággal, ítélettel, szerető kegyelemmel és irgalommal. Eljegyezlek magamnak hűséggel, és megismered az Urat.«”

„És azon a napon meghallgatom, ezt mondja az Úr, meghallgatom az egeket, és azok meghallgatják a földet; a föld pedig meghallgatja a gabonát, a bort és az olajat; azok pedig meghallgatják Jezréelt. És elvetem őt magamnak a földbe; és irgalmazok annak, aki nem nyert irgalmat; és azt mondom azoknak, akik nem az én népem voltak: Az én népem vagy; ők pedig azt mondják: Én Istenem.” Hóseás 2:14–23.

„Ama napon,... Izráel maradéka és Jákób házának megmenekültjei,... hűségesen támaszkodnak az Úrra, Izráel Szentjére.” Ézsaiás 10:20. „Minden nemzetből, ágazatból, nyelvből és népből” lesznek olyanok, akik örömmel felelnek erre az üzenetre: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája.” Elfordulnak minden bálványtól, amely e földhöz köti őket, és „imádják azt, a ki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”. Megszabadítják magukat minden köteléktől, és a világ előtt

Isten irgalmának emlékműveiként állnak majd. Minden isteni követelménynek engedelmeskedve angyalok és emberek egyaránt úgy ismerik fel őket, mint akik „megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét”. Jelenések 14:6–7, 12.

„Ímé, napok jönnek, azt mondja az Úr, amikor az eke szántója utoléri az aratót, és a szőlőt taposó azt, aki a magot veti; és a hegyek édes bort csepegtetnek, és minden halom megolvad. És visszahozom népemnek, Izráelnek fogságát, és felépítik az elpusztult városokat, és lakni fognak bennük; szőlőket plántálnak, és isszák azok borát; kerteket is készítenek, és eszik azok gyümölcsét. És elplántálom őket földjükbe, és többé ki nem szaggattatnak földjükből, amelyet nekik adtam, azt mondja az Úr, a te Istened. Ámós 9:13–15.” Review and Herald, 1914. február 26.

Nyilvánvaló, hogy attól az időponttól kezdve, amikor a száznegyvennégyezer végső kiválasztott nemzedéke elpecséltetik, még vannak pogányok, akiket a száznegyvennégyezer életmódja (magaviselete) befolyásolhat a pogány meglátogatásának napján.

„Nem emberi erő és nem emberi hatalom alapította meg Isten egyházát, és ugyanígy nem is ezek pusztíthatják el azt. Az egyház nem az emberi erő sziklájára, hanem Krisztus Jézusra, az Örökkévalóság Sziklájára épült, és „a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat”. Máté 16:18. Isten jelenléte ad szilárdságot ügyének. „Ne bízzatok fejedelmekben, emberek fiában, a ki meg nem menthet” — ez az ige szól hozzánk. Zsoltárok 146:3. „A megmaradás és a nyugalom által tartattok meg, csöndességben és reménységben erősségtel léssen.” Ésaías 30:15. Isten dicsőséges műve, amely az igazság örökkévaló elveire alapított, soha nem jut semmivé. Erőről erőre halad előre, „nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura”. Zakariás 4:6.”

„Az ígéret, hogy »Zerubbábel kezei alapozták meg e házat; az ő kezei fogják azt be is fejezni«, szó szerint beteljesedett. 9. vers. »A zsidók vénei pedig építének, és jó előmenetelük volt Haggeus próféta és Zakariásnak, Iddó fiának prófétálása által. És építének, és elvégezték azt Izráel Istenének parancsolata szerint, valamint Círus, Dárius és Artaxerxész, Perzsia királyának parancsolata szerint. És elkészült ez a ház az Adár hónap harmadik napjára [a tizenkettedik hónap], amely Dárius király uralkodásának hatodik esztendeje volt.« Ezsdrás 6:14, 15.”
Próféták és királyok, 595, 596.

A tizenharmadiktól a tizenötödikig terjedő versek azokat a prófétai eseményeket ábrázolják, amelyek a szombattartók kegyelmi idejének lezárulásához vezetnek a vasárnaptörvény idején. Egyúttal Dániel tizenkettedik fejezete tizedik versében szereplő három lépés közül a harmadikat is jelképezik. A tizedik vers a „megtisztulás”, a tizenegyedik és tizenkettedik versek a „megfehérítettnek”, a tizenharmadiktól a tizenötödikig terjedő versek pedig azt a döntő próbát jelképezik, amelyben a szombattartó szüzek „megpróbáltatnak”.

A Dániel könyvében rejlő belső üzenetet a hetedikről a kilencedik fejezetig terjedő Ulai-folyó menti látomás, a külső üzenetet pedig a tizediktől a tizenkettedik fejezetig terjedő Hiddekel-folyó menti látomás szemlélteti. A tizenkettedik fejezet mind a belső, mind a külső látomások csúcspontja, és bemutatja azt a módot, ahogyan Krisztus felemeli és megtisztítja a száznegyvennégyezret. A tizediktől a tizenhatodikig terjedő versek a negyvenedik vers rejtett

történelmét ábrázolják 1989-től a negyvenegyedik és a tizenhatodik vers vasárnapi törvényéig. Azok a versek, amelyek beleillenek e rejtett történelembe, a tizenkettedik fejezet tizedik versének tökéletes beteljesedését képviselik.

Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek; és az istentelenek közül senki sem érti meg, de az értelmesek megértik. És attól az időtől fogva, hogy a mindennapi áldozat megszűntetetik, és felállítatik a pusztító utálatosság, ezerkétszázkilencven nap lesz. Boldog, aki vár, és eljut az ezerháromszázharmincöt napig. Dániel 12:10–12.

A „bölcsek”, akik megértik a tíztől a tizenhatodikig terjedő verseket, és akiket mind „értelmileg”, mind „lelkileg” elpecsételtek, azok, akik megértik a külső prófétai üzenetet, amelyet a negyvenedik vers rejtett történelme szemléltet, és akik ebben a megértésben a vasárnapi törvény előtt „értelmileg” megszilárdultak. A „bölcsek” azok, akiket a belső üzenet, amelyet Jelenések könyve tizenegyedik fejezete és tizenegyedik verse szemléltet, átalakított, és akik ebben a tapasztalatban a vasárnapi törvény előtt megszilárdultak.

A „bölcsek” azok, akik részesültek a „várakozással” kapcsolatos „áldásban”, megjelölve a száznegyvennégyezeret mint azokat, akik a tíz szűz példázatának tökéletes és végső beteljesedését valósítják meg. A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének tizenegyedik verse 2023 júliusában érkezett el, ezzel megjelölve a „vég idejét”, amikor Dániel és a Jelenések könyve két tanúval jelöli meg, hogy a tudás gyarapodása, amely 2023 júliusában feltáratott, azonosítja a száznegyvennégyezer elpecsételési folyamatát. Tizenegy meg tizenegy huszonkettő, amely az istenség és az emberség egyesülésének jelképe, és azok, akik átmennek a háromlépcsős megtisztulási folyamaton, amely létrehozza a száznegyvennégyezeret, a Dániel tizenkettedik fejezetének tizenkettedik versében azonosítatnak, újabb Palmoni-aláírást adva, mert tizenkettő szor tizenkettő száznegyvennégyezer.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.